

**29 IUNIE
GHERASIM
MIKRAGHIANANITUL**

**SLUJBA
SF. APOSTOL
PAVEL**

MINEIUL PE IUNIE-GR

Θ. Τσουμελέκας

Ἐκλογὴ
τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου καὶ πανευφήμου
Ἀποστόλου
Παύλου
Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Θεσσαλονικέων

Ἐποιήθη ἐν Ἁγίῳ Ὄρει

ὑπὸ

Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου

Ἑμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας

Ἰουνίου κθ'.

«Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου
καὶ Πρωτοκορυφαίου Παύλου τοῦ οὐρανοβάμονος καὶ Ἰδρυτοῦ τῆς
Ἐκκλησίας τῶν Θεσσαλονικέων»

Ποίημα Γερασίμου Μοναχοῦ Μικραγιαννανίτου.

EN ΤΩ ΜΙΚΡΩ, ΕΣΠΕΡΙΝΩ,

Ιστώμεν στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.

Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Οὐράνιος ἄνθρωπος ἐν γῆ, ἀληθῶς ἐγνώρισαι, οὐρανοβάμον Ἄποστολε, Παῦλε θεσπέσιε, μετὰ τὴν σὴν κλήσιν, τῶν ἀποκαλύψεων, ὑπερβολῇ τῶν θείων μνούμενος, τὰ ὑπὲρ ἔννοιαν· διὰ τοῦτο σε γεραίρομεν, ὡς φωστῆρα, Ἐκκλησίας μέγιστον.

Τό σκεῦος Χριστοῦ τῆς ἐκλογῆς, Παῦλος ὁ μακάριος, τῶν Ἀποστόλων ὁ πρόκριτος, ὁ νοῦς ὁ ἔνθεος, καὶ ἀρχὴ καὶ στῦλος, καὶ σοφός διδάσκαλος, τῆς ἐν Θεσσαλονίκη ἐν Πνεύματι, ὑμολογεῖσθω μοι, θείοις ἄσμασιν, ὡς πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὡς ἥλιος ἄλλος ἐπιστάς, καταλαμπρυνόμενος, πυρσῶ χαρίτων τοῦ Πνεύματος, Παῦλε Ἄποστολε, ἐν Θεσσαλονίκη, θείῳ σου κηρύγματι, Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν συνέστησας, ἐν ταύτῃ πάνσοφε· διὰ τοῦτο μεγαλύνει σε, ὡσπερ θεῖον ἰδρυτὴν καὶ πρόβολον.

Εἰς ἔθνη φυλάς τε καὶ λαούς, τοῦ Χριστοῦ ἐκήρυξας, τό ἱερόν Εὐαγγέλιον, Παῦλε Ἄποστολε, ἀφειδήσας πόνων, διωγμῶν καὶ θλίψεων, καὶ πάσης κακουχίας τοῦ σώματος, ἕως οὐ ἅπαντας, τῷ Σωτῆρι προσενήνοχας, σεσωσμένους, τῇ διδασκαλίᾳ σου.

Δόξα. Ἦχος α΄.

Τοῦ Παρακλήτου τό μέγα σκεῦος, ὁ τῶν ἐθνῶν σαγηνευτῆς ἐν Χριστῷ, Παῦλος ὁ Ἄποστολος, παρά πάσης γλώσσης, χρεωστικῶς τιμάσθω· πανταχοῦ γάρ ἐφήπλωσε, τῆς σωτηρίας τό κήρυγμα, καὶ ἐν Θεσσαλονίκη γεγονώς, τοὺς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ τῆς πλάνης καθημένους, τῷ ἀληθινῷ φωτὶ Χριστῷ προσήγαγε, τῷ δι' αὐτοῦ ἡμῖν παρέχοντι, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄμαρτωλῶν τὰς δεήσεις.....

ΑΠΟΣΤΙΧΑ

Ήχος β΄. Οἶκος τοῦ Ἑφραθά.

Σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, Χριστοῦ ὑπάρχων Παῦλε, οὐρανοφοίτης ὄφθης, καί πάσης οἰκουμένης, θεοειδῆς Ἄπόστολος.

Στίχ.: Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.....

Χαίρει τὴν ἐν Χριστῷ, χαρὰν Θεσσαλονίκη, ἡ πόλις φωτισθεῖσα, τῷ λόγῳ σου ὦ Παῦλε, καί πόθῳ μακαρίζει σε.

Στίχ.: Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται.....

Ρεῖθροις τῶν διδαχῶν, ἀρδεύεις πᾶσαν κτίσιν, ὡς μέγας Χριστοκήρυξ, Ἄπόστολε Παμμάκαρ, τῆς οἰκουμένης καύχημα.

Δόξα. Τριαδικόν.

Φέγγει Τριαδικῷ, λαμπόμενος πλουσίως, Τριάδα τὴν Ἁγίαν, ἓνα Θεόν κηρύττεις, Παῦλε πᾶσι τοῖς πέρασι..

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Ἕμνοις σου τό σεπτόν, ὁ θεηγόρος Παῦλος, προέπεμψε τῷ τάφῳ, σῶμα Θεοκυῆτορ, ὑμῶν σου τὴν μετάστασιν.

Νῦν ἀπολύεις, τό τρισάγιον, τό Ἀπολυτίκιον
ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ, καί ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

*Μετά τόν Προοιμακόν, τό Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δέ τό Κύριε ἐκέκραξα,
ιστῶμεν στίχους στ΄. καί ψάλλομεν τά ἐξῆς Προσόμοια:*

Οὐρανόθεν καλέσας σε, ὀπτασίᾳ τῇ κρείττονι, προειδώς ὁ Κύριος τήν σήν πρόθεσιν, καί ἐκλογῆς σκεῦος εὐχρηστον, καί μέγαν Ἄποστολον, καί διδάσκαλον ἐθνῶν, ἀληθῶς σε ἀνέδειξεν, Παῦλε πάνσοφε, καί ἐν πάσῃ ἐκήρυξας τῇ κτίσει, τῆς αὐτοῦ οἰκονομίας, τό θαυμαστόν Εὐαγγέλιον.

Τῇ ἐλλάμπει τοῦ Πνεύματος, ὡς πολύφωτος ἥλιος, εἰς τήν κτίσιν ἅπασαν Παῦλε ἔλαμψας, καί τῷ σοφῷ σου κηρύγματι, λαούς κατεφώτισας, καί ὠδήγησας αὐτούς, φωτισμῷ τῷ τῆς πίστεως, καί τῆς γνώσεως, τοῦ γνωσθέντος ἡμῖν σαρκός ἐν εἶδει, καί ὑψώσαντος τήν φύσιν, ἡμῶν ζωὴν πρὸς ἀθάνατον.

Ποταμός ὡσπερ μέγιστος, ἐκ Σιών ἐξελήλυθας, ὡς φησί τό λόγιον Παῦλε ἐνδοξε, καί ταῖς ἀρδείαις τῶν λόγων σου, ἀρδεύεις τήν σύμπασαν, πρὸς ἐπίγνωσιν Χριστοῦ, ὑπομένων ὡς ἄσαρκος, πᾶσαν κάκωσιν, καί ποικίλους κινδύνους δι' ἀγάπην, τοῦ Σωτῆρος θεηγόρε, τοῦ σέ λαμπρῶς θαυμαστώσαντος.

Γεωργῶν τῷ κηρύγματι, καί καθαίρων Ἄποστολε, ὡς σοφός διδάσκαλος καί γεώργιον, τῆς ἐπιπνοίας τοῦ Πνεύματος, ἐθνῶν τά συστήματα, παρεγένου ἀληθῶς, καί τῷ λόγῳ τῆς χάριτος, κατεφώτισας, ὡς Θεοῦ συνεργός πρὸς σωτηρίαν, Θεσσαλονικέων Παῦλε, τήν πόλιν ὕμνοις τιμῶσάν σε.

Ὡς σοφόν οἰκονόμον σε, τῆς ποικίλης τοῦ Πνεύματος, χάριτος Ἄποστολε πολυθαύμαστε, Θεσσαλονίκη χορεύουσα, γεραίρει καί γάννυται τήν σεπτὴν γάρ ἐν αὐτῇ, Ἐκκλησίαν ἀνίδρυσας, ὡς θεόσοφος, ὑποφήτης καί μύστης τῶν ἀρρήτων, καί πανδήμως ἐορτάζει, τήν παναοίδιμον μνήμη σου.

Ἐπαρθεῖς θεῖῳ Πνεύματι, εἶδες κάλλη ἀθέατα, καί ἤκουσας ρήματα ὑπερκόσμια, ἃ οὐκ ἐξόν διηγῆσασθαι, ἀνθρώπῳ ὡς ἔφησας, καί ἐν πᾶσι θαυμαστός, καί περιδοξος πέφηνας, καί τελέσας σου, τόν ἀγώνα, ἀξίως ἐδοξάσθης, παρά τοῦ Σωτῆρος Παῦλε, οὐρανοβάμον Ἄποστολε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὑπὲρ ἡλίου αὐγὰς ἐξέλαμψεν, ἡ τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου μνήμη, πᾶσαν τήν κτίσιν πυρσεύουσα· τοῦ Τρισηλίου γάρ φωτός, μυσταγωγεῖ τὰς ἐλλάμψεις, καί παθῶν σκότος σκεδάζει, καί πάντα συναγείρει βοῆσαι· χαίροις ὁ ἐκ μητρὸς ἀφωρισμένος Κυρίῳ, καί καιρῷ ἰδίῳ γνούς τό μυστήριον, τῆς αὐτοῦ ἐνανθρωπήσεως· χαίροις ὁ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων, μέγας ἐν Ἀποστόλοις ἀναδειχθεῖς, καί πάσῃ τῇ οἰκουμένη κηρύξας, Χριστοῦ τό Εὐαγγέλιον· χαίροις τῆς ἐν Θεσσαλονίκη Ἐκκλησίας, ἰδρυτῆς καί ποιμῆν,

καὶ θεμέλιον ἄρρηκτον· ἦν αἰεὶ περίεπε, τῇ σῆ ἀντιλήψει, Παῦλε Ἀπόστολε.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου, τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρός, ἐκλάμπας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτός ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς· φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτόν ἰκέτευε, σεμνή Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν, τό Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Πρὸς Θεσσαλονικεῖς α'. Ἐπιστολῆς Παύλου τό Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. α'. 1-10)

Παῦλος καὶ Σιλουανός καὶ Τιμόθεος, τῇ Ἐκκλησίᾳ Θεσσαλονικέων ἐν Θεῷ Πατρί καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρός ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ πάντων ὑμῶν, μνησίαν ὑμῶν ποιούμενοι ἐπὶ τῶν προσευχῶν ὑμῶν, ἀδιαλείπτως μνημονεύοντες ὑμῶν τοῦ ἔργου τῆς πίστεως, καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης, καὶ τῆς ὑπομονῆς τῆς ἐλπίδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός ἡμῶν· εἰδότες, ἀδελφοί ἠγαπημένοι ὑπὸ Θεοῦ, τὴν ἐκλογὴν ἡμῶν· ὅτι τό Εὐαγγέλιον ἡμῶν οὐκ ἐγενήθη εἰς ὑμᾶς ἐν λόγῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν δυνάμει, καὶ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, καὶ ἐν πληροφορίᾳ, πολλῇ, καθὼς οἴδατε οἳοι ἐγενήθημεν ἐν ὑμῖν δι' ὑμᾶς. Καὶ ὑμεῖς μιμηταὶ ἡμῶν ἐγενήθητε καὶ τοῦ Κυρίου, δεξάμενοι τὸν λόγον ἐν θλίψει πολλῇ μετὰ χαρᾶς Πνεύματος Ἁγίου, ὥστε γενέσθαι ὑμᾶς τύπους πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ τῇ Ἀχαΐᾳ. Ἀφ' ὑμῶν γὰρ ἐξήχηται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου οὐ μόνον ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ Ἀχαΐᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν παντί τόπῳ ἢ πίστις ὑμῶν ἢ πρὸς τὸν Θεόν ἐξελήλυθεν, ὥστε μὴ χρεῖαν ἡμᾶς ἔχειν λαλεῖν τι. Αὐτοὶ γὰρ περὶ ἡμῶν ἀπαγγέλλουσιν ὅποιαν ἔχομεν πρὸς ὑμᾶς, καὶ πῶς ἐπεστρέψατε πρὸς τὸν Θεόν τῶν εἰδώλων, δουλεύειν Θεῷ ζῶντι καὶ ἀληθινῷ, καὶ ἀναμένειν τὸν Υἱὸν αὐτοῦ ἐκ τῶν οὐρανῶν, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, Ἰησοῦν, τὸν ρυόμενον ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ὀργῆς τῆς ἐρχομένης.

Πρὸς Θεσσαλονικεῖς β'. Ἐπιστολῆς Παύλου τό Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, ὀφείλομεν εὐχαριστεῖν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ ὑμῶν, ὅτι εἴλετο ὑμᾶς ὁ Θεὸς ἀπ' ἀρχῆς εἰς σωτηρίαν ἐν ἁγιασμῷ πνεύματος καὶ πίστει

ἀληθείας, εἰς ὃ ἐκάλεσεν ὑμᾶς διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἡμῶν εἰς περιποίησιν δόξης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε, εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν. Αὐτός δέ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ ὁ Θεός καὶ Πατήρ ἡμῶν, ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς, καὶ δούς παράκλησιν αἰώνιαν καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν ἐν χάριτι, παρακαλέσαι ὑμῶν τὰς καρδίας, καὶ στηρίζαι ὑμᾶς ἐν παντί λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀγαθῷ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ ΙΔΙΟΜΕΛΑ

Ἦχος α΄.

Τόν θαυμαστόν ἐν Ἀποστόλοις Ἀπόστολον, Παῦλον τόν θεσπέσιον, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν· ἔξω κόσμου γάρ καὶ σαρκός ἐγένετο, ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὰ ὑπὲρ φύσιν μνηθεῖς, πάντα τοὺς Ἀποστόλους ὑπερηκόντισεν, ἐν τῷ ζήλῳ τῆς πίστεως, καὶ πᾶσαν τὴν γῆν περιέλαβεν, ἐν τῷ θείῳ κηρύγματι· οὐ καὶ ἡ Θεσσαλονικέων πόλις μετασχούσα, τῷ Χριστῷ προσενηνεκται, ὡς σχοίνισμα ἱερόν, τῷ παρέχοντι πᾶσι τό μέγα ἔλεος.

Ἦχος β΄.

Ἀπ' οὐρανοῦ δεδεγμένος τὴν κλῆσιν, οὐρανοβάμον ᾧφθης ἐν ἅπασι, Παῦλε πανθαύμαστε· καὶ μέχρι τρίτου οὐρανοῦ ἀρθεῖς τῷ Πνεύματι, εἰς ἀπορρήτους ἀποκαλύψεις ἐλήλυθας, καὶ ὑψηλῶν θεωριῶν, θεάμων ἐγένου· ἐν τῷ Χριστῷ γάρ ἔξης μακάριε, ὃν ἐκ ψυχῆς ἠγάπησας, καὶ τῆς αὐτοῦ οἰκονομίας τό μυστήριον, ἐν δυνάμει λόγου καὶ σοφίας ἐκήρυξας· διό πάντες οἱ ἐξ ἔθνῶν, ὁμολογοῦμέν σοι χάριν· ὅτι ἡμᾶς ἐξήγαγες, ἐκ νυκτός τῆς πλάνης, πρὸς τό θαυμαστόν φῶς, τῆς θείας ἐπιγνώσεως.

Ἦχος γ΄.

Τῇ θεωρῆμονι γλώσση σου, πλεῖστα ἔθνη Χριστῷ προσήγαγες, ὡς ὀψώνιον τερπνόν, πολυθαύμαστε Παῦλε, καὶ περιούσιον λαόν αὐτῷ ἀνέδειξας, τοὺς φωτισθέντας τῷ λόγῳ σου· καὶ θεῖῳ κινούμενος Πνεύματι, ἐν Θεσσαλονίκη ἐπέστης, καὶ κληρον θεῖον, καὶ μερίδα ἐκλεκτῆν, ταύτην εἰργάσω Κυρίῳ, ὡς νυμφαγωγός ἄριστος, τῆς ἐξ ἔθνῶν Ἐκκλησίας· ἔνθεν κατὰ χρέος, ἑορτάζει τὴν μνήμην σου.

Ἦχος δ΄.

Ὅλην τὴν κτίσιν διαδραμών, ὡς τετρωμένος τῷ ἔρωτι, τῆς τοῦ Χριστοῦ

Ἐκκλησία τοῦ ἐνδόξου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου Παύλου

ἀγάπης, οὐρανοφοῖτα Παῦλε Ἀπόστολε, πάντας διήγειρας πρὸς γνῶσιν τῶν κρειττόνων, καὶ κτήσιν τῆς αἰωνίου σωτηρίας, διὰ τοῦ αἵματος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ὅθεν πάντα τὰ ἔθνη, ὕμνον χαριστήριόν σοι ἄδομεν λέγοντες· Πρέσβευε πάντοτε Κυρίῳ, ρύεσθαι ἡμᾶς πάσης θλίψεως.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Θεσσαλονίκη ἡ περίδοξος πόλις, καὶ σύν αὐτῇ πᾶσα ἡ Ἑλλάς χορεύει, ἐν τῇ εὐσήμεν μνήμῃ σου, πολυμήνητε Παῦλε Ἀπόστολε· παγκόσμιος φωστήρ γάρ ὤφθης, καὶ ἐξ ἀναξίων ἀξίους Χριστῷ προσήγαγες, καὶ λαόν περιούσιον Κυρίῳ, κατασκευασμένον τῷ λόγῳ τῆς χάριτος, τοὺς πρὶν πλανωμένους ἐν σκολιαῖς τῆς ἀπωλείας τρίβους, ἀπέδειξας πολύσοφε. Διὸ πᾶσαι αἱ ὑπὸ σοῦ συγκροτηθεῖσαι, χρεωστικῶς ἀνυμνοῦσί σε, δοξάζουσαι Χριστόν, τὸν σέ μεγαλύναντα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων.....

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ ΣΤΙΧΗΡΑ ΠΡΟΣΟΜΟΙΑ

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις σκεῦος Χριστοῦ ἐκλογῆς, οὐρανοβάμον θεηγόρε Ἀπόστολε, ὁ μύστης τῶν ἀπορρήτων, ὁ τοῖς πιστοῖς μυστικῶς, ἀρπαγῆς γνωρίσας τό μυστήριον· πολύφωτε ἥλιε, νοητοῦ στερεώματος, ὁ καταυγάζων, οἰκουμένης τὰ πέρατα, ταῖς ἐλλάμψεσι, τοῦ ἐνθέου κηρύγματος· ὄργανον παναρμόνιον, δογμάτων τῆς πίστεως, στόμα τό θεῖον λαλήσαν, τὰ ὑπὲρ λόγον μυστήρια· Χριστόν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ: Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.....

Χαίροις ὁ ὑπερκόσμιος νοῦς, ὁ τὰ τοῦ κόσμου ἠγησάμενος σκύβαλα, καὶ μόνον Χριστόν κερδήσαι, ἐπιποθήσας θερμῶς, ἀλογήσας πάντων θεῖῳ ἔρωτι· ἐντεῦθεν πεπλήρωσαι, οὐρανίων ἐλλάμψεων, καὶ ὑποφῆτης, τῆς τοῦ Λόγου κενώσεως, ἐνθεώτατος, ἀληθῶς ἐχρημάτισας· ὅθεν καὶ ὑπερβέβηκας, ὡς ἄσαρκος ἄνθρωπος, Εὐαγγελίου τοῖς πόνοις, ἅπαντας Παῦλε θεσπέσιε. Καὶ νῦν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τό μέγα ἔλεος.

Στίχ: Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται.....

Γράφων καὶ ἐπιστέλλων σοφέ σωτηριώδεις διδαχάς θείῳ Πνεύματι, πιστοῖς Θεσσαλονικεῦσιν, οἷα υἱέσι πατῆρ, Παῦλε ᾽Αποστόλων ἐγκαλλώπισμα, τόν ζῆλον τῆς πίστεως, καὶ τόν βίον τόν ἔνθεον, αὐτῶν κηρύττεις, καὶ ἀγάπην ἣν δείκνυσιν, ὁ Σωτήρ ἡμῶν, πρὸς αὐτούς ὡς Φιλάνθρωπος· ὅθεν ἀγαλλομένη σε, γεραίρει τοῖς ἄσμασι, Θεσσαλονίκη ἡ πόλις, οἷα μερίς σου ἀπόλεκτος· ἢ δίδου ὑπόθεν, ταῖς θερμαῖς σου ἰκεσίαις, χάριν καὶ ἔλεος.

Δόξα ᾽Ηχος πλ. δ΄.

Τῷ λόγῳ τῆς χάριτος, ὑπήκοα Χριστῷ παρέστησας, τὰ ἔθνη πάντα, πολυθαύμαστε Παῦλε ᾽Απόστολε· καὶ τοὺς πρῶην ἀπειθεῖς, ὡς υἱούς τῆς ἀπωλείας, μεταβαλὼν θαυμαστῶς, τῷ αἵματι Χριστοῦ σημειωσάμενος, κληρονόμους ἔδειξας, τῆς οὐρανῶν βασιλείας· διό πᾶσα γλῶσσα, εὐγνωμόνως σε μακαρίζει, κομιζομένη διὰ σοῦ, παρά Χριστοῦ τό μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

᾽Ανύμφευτε Παρθένε....

Νῦν ἀπολύεις, τό τρισάγιον, καὶ τό ᾽Απολυτίκιον.

᾽Ηχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

᾽Ως ᾽Απόστολον μέγαν καὶ διδάσκαλον ἔνθεον, ἡ Θεσσαλονίκη τιμᾷ σε, θεῖε Παῦλε θεσπέσιε· τὴν ταύτης ᾽Εκκλησίαν γάρ σοφέ, συνέστησας ἀγίαις διδαχαῖς, καὶ ἐκ πάσης ἀπαλλάττεις ἐπιφορᾶς, βοῶσάν σοι ἐκάστοτε· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ μεγαλύναντι, δόξα τῷ χορηγοῦντι διὰ σοῦ, χάριν ἡμῖν καὶ ἔλεος.

Ἔτερον: ᾽Ηχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

᾽Ως ἥλιος μέγιστος, Εὐαγγελίου τό φῶς, ἐκλάμπεις τοῖς ἔθνεσι, καὶ καταυγάζεις λαούς, ᾽Απόστολε ἔνδοξε· ὅθεν Θεσσαλονίκη, ἡ περιδοξος πόλις, Παῦλε οὐρανοβάμον διὰ σοῦ φωτισθεῖσα, κηρύττει σου τὴν χάριν,

Ἐκολουθία τοῦ ἐνδόξου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου Παύλου

487

καὶ μέλπει τοὺς ἀγῶνάς σου.

Θεοτοκίον.

Τό ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.....

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τόν τάφον σου Σωτήρ.

Ὁ μέγας ποταμός, τῶν Θεοῦ χαρισμάτων, ἐκ στόματος τοῦ σοῦ, ἀναβλύζων πλουσίως, ἀρδεύει κόσμον ἅπαντα, γεωργίαν πρὸς κρείττονα· ὄθεν πήγασον, κάμοι Ἀπόστολε Παῦλε, τό ἀλλόμενον, ὕδωρ ζωῆν πρὸς ἀγήρω, τῷ σέ μακαρίζοντι.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ τό πᾶν οὐσιώσας, οὐσιώται· Ἀγνή, ἐξ αἱμάτων σου θείων, ἀτρέπτως ὑπέρ ἔννοιαν, καὶ βροτός κόσμῳ πέφηνε, καὶ Ἀπόστολον, ἀπό διώκτου δεικνύει, Παῦλον Ἀχραντε, καὶ ἐκλογῆς σκεῦος θεῖον, αὐτόν ἀπειργάσατο.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Ἀκτίσι τῶν λόγων σου, φωταγωγεῖς πᾶσαν γῆν, καὶ τούτων τῆς χάριτος, Θεσσαλονίκη σοφέ, ἐνθέως μεθέξασα, ἄγει πανευφροσύνως, τήν ἀγίαν σου μνήμην, μέλπουσα τοὺς πολλοὺς σου, δρόμους πόνους καὶ ἄθλους, δι' ὧν Παῦλε Κυρίῳ, τοὺς πάντας ὑπήγαγες.

Θεοτοκίον.

Ἀφράστως κηῆσασα, τόν Ποιητήν τοῦ παντός, τόν κόσμον ἀπήλλαξας, ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς, τῷ τόκῳ σου Ἀχραντε· ὄθεν κάμέ παντοίων, λογισμῶν

ἀκαθάρτων, ἀπάλλαξον Θεοτόκε, ὡς πηγὴ εὐσπλαχνίας, καὶ δίδου καθ' ἑκάστην, μετάνοιάν μοι Δέσποινα.

*Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα.
Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.*

Ἐκλογῆς οἷα σκευὸς θείας λαμπρόν, τῶν ἔθνῶν θεοφόρος σαγηνευτής, καὶ μέγας διδάσκαλος, ἀνεδείχθης ἐν Πνεύματι, καὶ μύστης τῶν ἀρρήτων, δογμάτων τῆς χάριτος, χειραγωγῶν ἐν λόγῳ, πρὸς γνῶσιν σωτήριον· ὅθεν καὶ εἰς τρίτον, οὐρανόν ὡς ἐπήρθης, ἡμῶν τὴν διάνοιαν, πρὸς οὐράνιον ἔρωτα, ἐκκαλεῖς Παῦλε ἔνδοξε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Τόν Θεόν τῶν ἀπάντων μετὰ σαρκός, ἀπορρήτως τεκοῦσα ὑπερφυῶς, Ἀδάμ τόν πρωτόπλαστον, τῆς ἀρᾶς ἠλευθέρωσας, καὶ τῆς ἀθανασίας, τὴν τρίβον ἠνέφξας, τοῖς ἀνυμνοῦσι Κόρη, τόν ἄφραστον τόκον σου· ὅθεν καὶ Ἀγγέλων, ἀσυγκρίτως τῆς δόξης, ἐπήρθης καὶ ἄνασσα, οὐρανοῦ καὶ γῆς γέγονας, οἷα Μήτηρ τοῦ Κτίσαντος, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν, τοῖς καταφεύγουσι πίστει, τῇ σῇ ἀγαθότητι.

*Τό α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου, καὶ τό Προκείμενον.
Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ
Στίχ.: Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται.....
Εὐαγγέλιον ζῆτει τῷ Σαββάτῳ τῆς ζ'. Ἑβδομάδος Λουκᾶ.
Ὁ Ν. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου.
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...
Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.*

Στίχ.: Ἐλέησόν με ὁ Θεός.....

Παῦλε Ἀπόστολε, ὁ τῶν ἀπορρήτων μύστης, καὶ τῆς οἰκουμένης πάσης διδάσκαλος, τῆς δέ Θεσσαλονικέων Ἐκκλησίας βᾶσις ἀρρηκτος, ἀνακεκαλυμμένως τὴν δόξαν Χριστοῦ ὁρῶν, καὶ τοῦ θείου αὐτοῦ κάλλους κατατρυ-

φῶν, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σῶζεσθαι τοὺς σέ μακαρίζοντας.

Ὁ Ἱερεύς: Σῶσον ὁ Θεός τόν λαόν σου...

Εἶτα οἱ Κανόνες, τῆς Θεοτόκου, καί τοῦ Ἀποστόλου οὗ ἡ ἀκροστιχί

«Θεσσαλονίκη μέλπει σε Παῦλε. Γερασίμου».

Ὡδή α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Θεσσαλονικέων οἱ χοροί, ἄσματα ἑόρτια, τῷ θεορρήμονι Παύλῳ προσοίσωμεν, τοῦτον μακαρίζοντες, ὡς τό φῶς ἡμῖν, τῷ κηρύγματι λάμπσαντο τῆς θεογνωσίας, καί πρός τόν Χριστόν καθοδηγήσαντα.

Ἐκ Φιλίππων Πνεύματι Θεοῦ, Παῦλε ὀδηγούμενος, Θεσσαλονίκην τήν πόλιν κατέλαβες, καί τήν ἀπολύτρωσιν, θείῳ στόματι, ἐν αὐτῇ ἀνεκήρυξας τήν γεγεννημένην, διά τοῦ Χριστοῦ τῇ ἀνθρωπότητι.

Σέ ὡς σκεῦος ὄντως ἐκλεκτόν, ὁ Χριστός ἐκάλεσεν, ἐπιφανείς ἐν ὁδοῦν ἐδίωκες· ὅθεν εἰσδεξάμενος, χάριν ἀφθονον, παρ' αὐτοῦ Παῦλε ἐνδοξεῶφθης ὑπερέχων, πάντων Ἀποστόλων ἐν τοῖς σκάμμασι.

Θεοτοκίον.

Σαρκωθείς ἐν μήτρᾳ σου Ἀγνή, ὁ πανυπερούσιος, ἀναλλοιώτως δι' οἶκτον ἀμέτρητον, κόσμῳ πεφανέρωται, ὡσπερ ἄνθρωπος, καί τόν ἄνθρωπον ἔσωσεν· ὅθεν ὡς Μητέρα, τοῦ Θεοῦ ὑμνοῦμέν σε πανάφθορον.

Ὡδή γ΄. Ἐξήνησεν ἡ ἔρημος.

Ἀκτίσι τοῦ κηρύγματος, ὡσπερ μέγας ἥλιος, φωταγωγεῖς τήν σύμπασαν, οἰκουμένην Παῦλε Ἀπόστολε, καί διώκεις τό σκότος τό ψυχόλεθρον.

Λαμπτήρα σε πολύφωτον, καί σοφόν ἐκφάντορα, τῆς εὐσεβείας ἔχουσα, Θεσσαλονίκη Παῦλε Ἀπόστολε, κατά χρέος νυνί ἄγει τήν μνήμη σου.

Θεοτοκίον.

Παρθενία καί τόκος ἀπόρρητος, ἐν σοί διαλάμπουσι Παρθένε Ἄχραντε·
Θεόν γάρ ἐσωμάτωσας, τόν ποιῶντα παράδοξα πράγματα.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς φωστῆρα μέγαν σε Θεσσαλονίκη, εὐφημεῖ γεραίρουσα, χαριστηρίοις
ἐν ὡδαῖς, οὐρανοφοῖτα Ἀπόστολε, Παῦλε παμμάκαρ ἔθνῶν ὁ διδάσκαλος.

Ὁ Οἶκος.

Καταυγασθεῖς τῷ φωτισμῷ, τῆς θείας ἐμφανείας, ἀπό διώκτου μαθητῆς,
Χριστοῦ σοφός ἐδείχθης, καί τῶν ἔθνῶν Ἀπόστολος, καί μέγιστος διδά-
σκαλος, τῶν ἱερῶν δογμάτων, τῆς μετά σαρκός οἰκονομίας, τοῦ ὑπέρ ἡμῶν
σωματωθέντος Ὑπερουσίου Λόγου, πάνσοφε μυσταγωγέ τῶν θείων μυστη-
ρίων· καί πανταχοῦ κηρύττων τῆς οὐρανῶν Βασιλείας τό Εὐαγγέλιον, καί
ἐξ ἀναξίων ἀξίους Χριστῷ προσάγων ἔθνη, λαούς καί φυλάς, ἐν Θεσσαλονίκη
παρεγένου, καί ταύτην υἰοθετήσας τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ καί Θεῷ, οὐρανο-
φοῖτα Ἀπόστολε, Παῦλε παμμάκαρ, ἔθνῶν ὁ διδάσκαλος.

Συναξάριον.

Τῇ κθ΄. τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου καί πανευφήμου
Ἀποστόλου καί πρωτοκορυφαίου Παύλου τοῦ οὐρανοβάμονος καί ἰδρυτοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Θεσσαλονικέων.

Στίχ.: Καί Θεσσαλονίκη δοξάζει σε Παῦλε
Ἐκ σοῦ γάρ ἐδέξατο φῶς σωτηρίας.

Μεγαλήτωρ Παῦλος εἰκάδι ἐνάτη δέξατο τομήν.

Ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ΄. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ακολουθία του ενόςου και πανευφημού Ἀποστόλου Παύλου

Ἄνοιξας τό στόμα σου Παῦλε θεόφραστον, λαμπρῶς ἀνεκήρυξας, τήν ὑπέρ λόγον κένωσιν, Χριστοῦ τοῦ Παντάνακτος, Θεσσαλονίκη ποτέ ὄθεν σε γεραίρομεν, Θεσσαλονικέων παῖδες γηθόμενοι.

Ἰδάτων κατάρρυτος ποταμός ὄφθης, τῷ λόγῳ τῆς χάριτος, λαμπρῶς περικλυζόμενος, καί ἅπαντα ἤρδευσας, πρὸς σωτηρίαν σοφέ, ἔθνη τά πολύσπορα, Παῦλε οὐρανοβάμον Χριστοῦ Ἀπόστολε.

Λαμπτήρα παγκόσμιον καί θεῖον στόμα, τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ὡς ἀληθῶς σε ἔδειξεν· Χριστόν ἔνθεν ἅπασιν, ἀνακηρύττεις σαφῶς, Παῦλε θεομακάριστε, τῆς οἰκουμένης πάσης μέγιστον καύχημα.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἀνατέταλκε δικαιοσύνης, ὁ ἄδυτος Ἥλιος, σαρκός ἐν ὁμοιώματι, καί κόσμον ἐφώτισε θεογνωσίας φωτί· ὄθεν κάμέ φώτισον, Παρθένε Θεοτόκε τῇ σῇ λαμπρότητι.

Ωδή η΄. Τόν ἐν καμίνῳ.

Γνώσει ἐκλάμπων θεϊκή, πᾶσι γέγονας τά πάντα θεῖε Παῦλε, ἵνα πάντας κερδήσης, καί προσαγάγῃς Χριστῷ, καί τούτῳ ἀληθῶς προσήγαγες, μικροῦ πᾶσαν κτίσιν, κηρύγματι τῷ θείῳ.

Ἐν ραβδισμοῖς δοκιμασθεῖς, ἐν δεσμοῖς ἐν λιθασμοῖς ἐν ναυαγίοις, ἀκατάβλητος ὄφθης, ἐν τῇ ἀγάπῃ Χριστοῦ, ὦ Παῦλε οὐράνιε ἄνθρωπε, καί τῶν ὑπέρ φύσιν, βραβείων ἠξιώθης.

Ρώμη ἡ πόλις ἡ λαμπρά, μετασχοῦσα τοῦ κηρύγματός σου Παῦλε, τῶν στερρῶν σου ἀγώνων, εἶδε τό πέρας σοφέ, καί τέλος τό ἅγιον πάνσοφε, καί τῶν σῶν αἱμάτων, τοῖς ρεῖθροις κατηρδεύθη.

Θεοτοκίον.

Ἀκαταφλέκτως ἐν γαστρὶ, δεξαμένη τῆς Θεότητος τήν φλόγα, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, τέτοκας Κόρη Χριστόν, μιᾷ ὑποστάσει δέ Πάναγνε ὄθεν ἀνυμνοῦμεν, τόν ἄφραστόν σου τόκον.

Ωδή θ'. Ἀνάρχου Γεννήτορος.

Σταυρῶ τοῦ Κυρίου σου, καυχόμενος μακάριε, καί κλοιῶ καί ἀλύσεις φέρων ἐκάστοτε, οἷάπερ πολῦτιμον κόσμον, ὑπέρ τοῦ θεοῦ σου διδασκάλου, πρὸς τοῦτον ἀνέδραμες, ἐκτμηθεὶς Παῦλε τὴν κάραν σου.

Ἰδὼν τὴν λαμπρότητα, καί κάλλος τό ἀμήχανον, καί τὴν αὔλον δόξαν καί ἀνεκκλάλητον, τοῦ σοῦ διδασκάλου ὦ Παῦλε, ὥσπερ ἐπόθεις ἀπό καρδίας, τῶν πόνων τά ἔπαθλα, ἀποδρέπη ἀγαλλόμενος.

Μυρίοις ὠμίλησας, ἀγῶσί τε καί θλίψεσι, κατὰ χώρας καί πόλεις Παῦλε Ἀπόστολε, ὑπέρ τοῦ Εὐαγγελίου τῆς δόξης, ὡς τετρωμένος Χριστοῦ τῷ πόθῳ· διό Ἐκκλησίαι σε, τῶν ἐθνῶν πᾶσαι γεραίρουν.

Ὁ μέγας Ἀπόστολος, καί νυμφοστόλος ἄριστος, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας Παῦλε θεσπέσιε, Θεσσαλονικέων τό γέρας, καί οἰκουμένης πάσης τό κλέος, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπέρ τῶν ἀνευφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Ἦμνοῦμεν τοῦ τόκου σου, τό ἄφραστον μυστήριον, Θεοτόκε Παρθένε· Θεόν γάρ τέτοκας, ἀπερινοήτως μηδόλως, τραπέντα ὃ ἦν καί κόσμον, δι' οἶκτον ρυσάμενον, τῆς ἀρχαίας παραβάσεως.

Ἐξαποστειλάριον: Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ἐν Ἀποστόλοις μέγιστος, καί σοφός θεηγόρος, καί ὄργανον θεόπνευστον, μυστηρίων τῶν θείων, ὡς ἀληθῶς ἀνεδείχθης, Παῦλε οὐρανοβάμον, καί πᾶσαν γῆν διέδραμες, τόν Σωτῆρα κηρύττων, λόγῳ σοφῷ· διό παρά Κυρίου ἐμεγαλύνθης, ᾧ πρέσβευε δεόμεθα, ὑπέρ τῶν σέ τιμώντων.

Θεοτοκίον.

Θεογεννήτορ Δέσποινα, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, καί τῶν βροτῶν διάσωσμα, καί θερμή προστασία, τῶν ἀφορώντων ἀπαύστως, πρὸς τὴν σὴν θερμὴν σκέπη, πάσης μανίας λύτρωσαι, τοῦ πικροῦ βροτοκτόνου ὡς συμπαθῆς, τοὺς ἀπό καρδίας αἰεὶ Παρθένε, ζητοῦντας μετὰ πίστεως, τὴν σεπτὴν σου πρεσβείαν.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστώμεν στίχους δ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐξῆς Προσόμοια.
Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τό πολυτίμητον σκεῦος τῆς ἐκλογῆς τοῦ Χριστοῦ, τόν μέγαν ὑποφήτην, μυστηρίων τῶν ἄνω, καὶ θεῖον μυστογράφον τῆς ὑπέρ νοῦν, τοῦ Σωτῆρος σαρκώσεως, ἀνευφημήσωμεν ἕσμασιν ἱεροῖς, Παῦλον πάντες τόν Ἀπόστολον.

Εὐαγγελίου τόν λόγον λαοῖς καὶ ἔθνεσιν, οὐρανοβάμον Παῦλε, ἐν σοφίᾳ κηρύττων, ἐν τῇ Θεσσαλονίκῃ ἐπέστης σοφέ, καὶ αὐτὴν καθωδήγησας, ἐπὶ τό φῶς θεηγόρε τῆς τοῦ Χριστοῦ, σωτηρίου ἐπιγνώσεως.

Τίς τοὺς ἀγῶνάς σου Παῦλε ἐκδιηγῆσεται; ὡς ἄσαρκος. γάρ πόνους, διωγμούς τε καὶ θλίψεις, ὑπέστης δι' ἀγάπην τὴν τοῦ Χριστοῦ, ἀνενδότῳ φρονήματι· ἔνθεν ἔθνῶν Ἐκκλησίαι αἱ ὑπὸ σοῦ, κροτηθεῖσαι εὐφημοῦσί σε.

Καθάπερ ἥλιος μέγας, πᾶσαν πυρσεύεις τὴν γῆν, οὐρανοφοῖτα Παῦλε, Ἀποστόλων ἡ δόξα· διό Θεσσαλονίκη χρεωστικῶς, ἑορτάζει τὴν μνήμην σου, ὡς ἰδρυτὴν Ἐκκλησίας τῆς ἐν αὐτῇ, ἀνυμνοῦσά σε μακάριε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Τό πῦρ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης, ἐν τῇ ψυχῇ δεξάμενος, παγκόσμιος φωστήρ ἀνεδείχθης, οὐρανοβάμον Παῦλε Ἀπόστολε· ᾧ τῶν ἀγῶνων σου, ὑπέρ τῆς δόξης τοῦ Εὐαγγελίου πλεῖον γάρ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων ἐκοπίασας, τό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ, ἐν τῷ θνητῷ σώματί σου ὑπεμφαίνων. Ἄλλ' ὡς ἐπαξίων ἐπάθλων ἀξιωθείς, κατὰ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ ἀνακεκαλυμμένως ὄρων, πρέσβευε ὑπέρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε....

Δοξολογία μεγάλη καὶ Απόλυσις
ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

*Τά συνήθη. Ἐπίστολον καί Εὐαγγέλιον δρα Μηνολόγιον.
Κοινωνικόν: Εἰς πᾶσαν τήν γῆν...
Μεγαλυνάριον.*

Χαίρεις Ἐπίστολων ἡ καλλονή, καί Θεσσαλονίκης Ἐκκλησίας ὁ Ἰ-
δρυτής, Παῦλε θεηγόρε, ὑπερκοσμίων μύστα, ὡς ἐκλογῆς Κυρίου, σκευὸς
ὑπέρτιμον.

Δίστιχον.
Παῦλε θεόσοφε καί τόνδε τόν ὕμνον
Ὅν σοι Γεράσιμος ἐξύφανεν δέξαι.